

VAN Wilfred Schovers

Welke boeken lezen advocaten eigenlijk buiten de juridische literatuur, als ze dan nog lezen? Zien ze graag opera, bezoeken ze bioscopen, concerten, galleries? Gaan ze naar toneel? En wat betekent die cultuur voor hen en, misschien, voor hun werk? Wilfred Schovers (49; advocaat in Prinsenbeek, bouwrecht; samenwonend, twee kinderen) breekt een lans voor muziekkunst met een zogenaamde kleine k.

Jan Pieter Nepveu
journalist

‘Dat iemand een academische opleiding heeft, betekent nog niet dat hij zijn gezond verstand gebruikt’

“ Ik ben van huis uit monteur en heb samen met mijn vader nog bij Esso gewerkt. Ik heb me opgewerkt van grondwerker naar storingsmonteur en uiteindelijk spuiter. Alles wat ik kan met mijn handen heb ik van mijn vader geleerd. Ik ben daarnaast naar de avondschool gegaan: overdag benzinepompen repareren en ’s avonds studeren. Nooit meer heb ik zo hard gewerkt als in dat jaar. Toen ik was geslaagd voor mijn staatsexamen feliciteerde mijn bijlesleraar me, maar hij liet mij ook beloven dat ik mijn ouders nóóit via de achterdeur zou binnenlaten.

Mijn vader, een oom en mijn opa van moederskant speelden in de Zeister harmonie O.B.K. (Oefening Baart Kunst). Via de muziek hebben mijn ouders elkaar leren kennen. De harmonie was volks, er zaten veel arbeiders bij en wat winkeliers.

Opera en operette is mij eveneens met de paplepel ingegoten. Daar was mijn moeder helemaal gek van en zij sleurde mij altijd mee. Als we in Italië op de camping stonden bij het Gardameer, dan gingen we per definitie naar de opera in Verona. Noem maar iets, en ik kan het meezingen.

Sinds mijn dertiende speel ik accordeon. Ik zat op de Zeister muziekschool. We hadden uitvoeringen op een mooie locatie, de zolder van Slot Zeist. En ik heb een aantal jaren meegespeeld in een accordeonorkest in het dorpshuis van Austerlitz. Mij leek het conservatorium wel wat, maar ik had alleen mavo. Mijn accordeonspel was in orde, maar mijn opleiding was niet voldoende. Daar heb ik dispensatie voor gekregen. Ik mocht conservatorium doen onder voorwaarde

dat ik een jaar solfègelessen ging volgen. De solfègeleeraar zal ik nooit vergeten. Naast zijn voordeur stond op een koperen bordje: TOONKUNSTENAAR. Werkelijk, ik dacht een sprookjeswereld binnen te gaan. Maar na een jaar vroeg ik me af waar ik mee bezig was. *La pianola povera*. Want inmiddels begreep ik wel dat een accordeon in de officiële muziekwereld nooit op een hoger plan zou komen dan een draaiorgel.

Ik ging rechten studeren en kwam terecht in een voor mij volkomen andere wereld. Als zoon van een advocaat doe je, denk ik, atheneum of gymnasium en studeren is dan heel gewoon. Maar ik keek enorm op tegen de universiteit. Gaandeweg heb ik wel ontdekt, met alle respect voor de gewaardeerde en intelligente collega's, dat er ook in ons vak gewoon stommelingen zijn. Dat iemand een academische opleiding heeft, betekent nog niet dat hij zijn gezond verstand gebruikt. Shakespeare citeren bijvoorbeeld staat interessant, maar wat zegt het nou eigenlijk?

De meest arrogante opmerking die ik ooit op een verjaardagsfeestje gehoord heb ging over een pianoconcert van Chopin: 'Neem die uitvoering van die en die dirigent, want anders loop je het risico dat je de verkeerde bewerking mooi gaat vinden.' Wat een arrogantie! Je zou per ongeluk van de verkeerde uitvoering gaan houden...

Je kunt op twee manieren naar muziekuitvoeringen gaan: omdat je het leuk vindt of omdat je je dat aan je stand verplicht voelt en gezien wilt worden. De Mattheüs Passion? Kattengejank vond ik het vroeger, niet om aan te horen. Tijdens mijn avondschoolperi-

Wilfred Schovers: "Toen ik was geslaagd voor mijn staatsexamen liet de bijlesleraar mij beloven dat ik mijn ouders *nóóit* via de achterdeur zou binnenlaten"

ode kwam ik er via via mee in aanraking en ben ik er van gaan houden. Schitterend vind ik het nu.

Toch merk ik dat ik naarmate ik ouder word, ik terugkeer naar mijn roots, de muziek van harmonie en fanfare. Ik speel nu saxofoon in de fanfare Sint Catharina in Hoogstraten, een dorp net over de grens in België. Ik ben lid voor de gezelligheid maar vooral voor de muziek.

Ik weet dat mensen bij het woord fanfares denken aan schuinsmarcheerdere die van de ene kroeg naar de andere stappen en wat marsen blazen. Dat doen we ook wel

eens, maar daar zijn we niet het hele jaar mee bezig. Het mooie van de fanfare is de enorme klankkleur. Wij geven concerten van pop tot klassiek. Op ons programma staat bijvoorbeeld *Hobbits* van Johan de Meij, een klassiek stuk waarin we bijna klinken als een symfonieorkest. In een volgend nummer *Sax in the City* spelen we weer als een gigantische bigband. Eenmaal per week repeteren we zeer intensief. In 2003 hebben we in België het nationale concours gewonnen. De zaal zit doorgaans vol, maar mensen die wél regelmatig de stadsschouwburg of klassieke concerten bezoeken, zie je niet bij de fanfare. Waarschijnlijk geldt hier: onbekend maakt

onbemind. Jammer, want wie in aanraking komt met muziek van de fanfare zal verrast staan van de klankkleur en de originaliteit.

Er wordt wel eens gesproken over amateurkunst met een kleine k. In de fanfare zitten niettemin juweeltjes van muzikanten die werkelijk hun hart laten spreken. Ik voel me erg thuis bij hen en bij de fanfaremuziek. Niemand praat er over zijn werk. Een verademing, want zet twee advocaten bij elkaar en in *no time* gaat het over hun fantastische praktijk en belangrijke zaken. ”